

gjældende, at det følger af almindelige konstitutionelle Grundsætninger, at en Regjering ikke bør undlade noget Middel, der med Rimelighed kan føre til Vedtagelsen af en ordinær Finantslov, turde den udtalte Misbilligelse være aldeles ubegrundet. Naar man mindes de gennem et Tidsrum af 3 Fjerdingaar gjentagne forgjæves Forhandlinger, at Thingene selv ikke efter tvende Oplosninger af Folkethinget kunde enes om Finantsloven, og at de begge i Oktober 1881 vare sammenfattede ganske paa samme Maade, som da Forhandlingerne sidste Gang glippede i August Maaned, kan man anse det for givet, at fornyede Forhandlinger ikke vilde have haft nogensomhelst rimelig Udsigt til at føre til Vedtagelsen af en Finantslov for Maaret 1881—82. At Thingene i den nye Samling enedes om en anden Finantslov, gjør det selvfølgelig ikke en Smule mere sandsynligt, at noget af dem med Hensyn til den ældre Finantslov vilde have fraveget det

Standpunkt, som de efter en saa haardnakket Kamp en Gang havde indtaget.

I Henhold til Foranstaaende skal Flertallet tillade sig at foreslaa Landstthinget at vende tilbage til sin tidligere Vedtagelse af Forlaget.

Udvalgets Medlem S. C. Hansen er enig med Flertallet i, at „Den Forskjel, der er mellem Landstthingets Forslag og Folkethingets Forslag, er grundet i en gennemgribende forfjellig Opfattelse af, hvorledes de midlertidige Finantslove skulle fortolkes“, og kan desuden for sit Vedkommende bekræfte Rigtigheden af Flertallets Formodning om, at man „ikke tilfulde har opfattet hinandens Standpunkt“; men maa iøvrigt være i Uoverensstemmelse med Flertallet, idet jeg, efter gjentagne Overveielser, kun kan anbefale det af Folkethinget oversendte Forslag til Beslutning af Rigsdagen med Hensyn til Statsregnskabet for Finantsaaret 1881—82 til at vedtages uforandret af Landstthinget.

S. C. Hansen.

Suel.

Kayser,
Formand.

C. Møller.

Rump,
Ordfører.